

BISERICA

CEA CARE APARTINE LUI ISUS HRISTOS

Clemént LE COSSEC

Din care biserica faceti parte ?

Aceasta întrebare, nu avea nici un rost pe timpul apostolilor. Sensul de biserica era diferit față de cel de astazi.

La începutul primei ere crestine, Sfintele Scripturi mentionau BISERICA fara nici o adaugare, în afara doar când erau mentionate « bisericile locale », adica când cuvântul biserica era urmat de numele orasului : biserica din Ierusalim, biserica din Efes, biserica din Antiohia, etc

Biserica trebuie sa se denumeasca dupa criteriul Noului Testament. Este foarte usor sa te ratacesti în labirintul denumirilor actuale.

În IERUSALIM, nu exista decât o biserica de câteva mii de crestini adunati sub conducerea spirituala a apostolilor. Astazi, în acest oras, cristianismul este reprezentat sub forma unui evantai de mai multe biserici : ortodoxa, catolica, romana, greco-catolica, copta, armeniana, maronita, uniata, baptista, adventista, anglicana, metodista, Adunarea Mesianica, etc...

Care este cea adevarata ?

Adeseori, am auzit aceasta declaratie : « Eu am religia MEA ! ». Altii spun : « Eu sunt nascut catolic », sau « Eu sunt nascut protestant », « Nu se poate alege ! În

general ne atasam la religia parintilor. »

Cuvântul biblic « Biserica » nu mai are în limbajul nostru de astazi acelasi sens ca cel initial. Alte cuvinte au venit sa-l înlocuiasca, ca : « religie », « comunitate », « nume », « miscare », « misiune », etc....

BISERICA nu este o « religie ».

Pentru a cunoaste BISERICA ADEVARATA, **CEA CARE APARTINE LUI ISUS HRISTOS**, este suficient de a face un salt în trecut si de a se aseza la scoala apostolilor. Ei sunt cei care au fost însărcinati de catre Isus Hristos, Învatatorul, sa învete, TOT ceea ce a poruncit El :

« Faceti ucenici din toate neamurile ... si învatati-i sa pazeasca TOT ce v-am poruncit ». (Matei 28:19-20)

Este deci, o cale bine trasata în Biblie. Ea permite de a deosebi, daca apartinem sau nu la adevarata Biserica, fondata de Hristos Însusi.

Important deci, nu este denumirea, ci învatatura. Este ea compatibila, cu cea din Biblie ?

BISERICA DIN IERUSALIM SAU BISERICA - MAMA

Biserica din Ierusalim este Biserica ideala, biserica model, referintă pentru Biserica din toate timpurile.

Cum a început ea ?

În ziua Înaltarii Domnului Isus, apostolii erau cu El pe Muntele Maslinilor. Înainte de a-i parasi pentru a se înalta la cer, « le-a poruncit sa nu se departeze de Ierusalim, ci sa astepte acolo fagaduinta Tatalui ». (Fapte 1:4)

Dupa ce au vazut pe Domnul disparut într-un nor, au coborât Muntele Maslinilor, au traversat pâ râul Chedron si s-au îndreptat spre Ierusalim, unde « s-au suit în odaia de sus, unde stateau de obicei ». (Fapte 1:13)

Astazi, aceasta camera de sus ar putea fi numita « sala de adunare ». Era o încăpere mare, unde numarul persoanelor adunate era de aproximativ 120. Pe lângă apostoli mai erau, Maria, mama lui Isus, alte femei si fratii lui Isus. (Fapte 1:14) Ei se rugau împreuna, asteptând în Ierusalim, cum le-a cerut Isus, ca Duhul Sfânt sa coboare peste ei.

În ziua Cincizecimii – când apostolii au fost botezati cu Duhul Sfânt –

ferestrele de la odaia de sus s-au deschis spre lume.

Mesajul Evangheliei a pornit ca o sageata si a atins inima unei multimi, astfel ca în acea zi 3.000 de suflete au acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor, dupa ce au ascultat predica apostolului Petru.

Si, Biserica s-a pus în miscare

Cartea Faptele Apostolilor este geneza istoriei Bisericii

Isus, a spus apostolilor Sai :

« Vetii primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, si-Mi veti fi martori ». (Fapte 1:8)

În ziua Cincizecimii, dupa ce au fost îmbracati cu puterea Duhului Sfânt, ei au marturisit cu îndrazneala :

« Apostolii marturiseau cu multa putere despre învierea Domnului Isus ». (Fapte 4:33)

Mesajul lui Isus a fost raspândit în Ierusalim, în toata Iudea, în Samaria, în Galilea si dincolo de Israel, în tot Imperiul Roman, Asia, Africa.

Biserica s-a extins, dupa porunca lui Hristos :

« Duceti-va în toata lumea si propovaduiti Evanghelia la orice faptura ». (Marcu 16:15)

Toti cei care recunosteau pe Isus, Mesia, ca Mântuitor, capatând de la El iertarea pacatelor, se adunau în jurul apostolilor. Ei formau o mare familie si staruiau în învatatura apostolilor. Erau toti împreuna, la un loc. (Fapte 2:44)

RADACINILE EVREIESTI ALE BISERICII

Crestinismul s-a nascut în Israel, deci, aici, trebuie studiate relatiile Bisericii cu iudaismul, locul de origine.

Biserica din Ierusalim era compusa în întregime de evrei. Ea era condusa de 12 apostoli evrei, la care s-au adaugat « prezbiterii » sau « pastorii », « diaconii » si fratii lui Isus, deci Iacov care asigura conducerea spirituala, dupa apostoli.

Ei nu au rupt-o cu anumite practici ale iudaismului. Se adunau la Templu, pentru rugaciune. Tineau « sabbatul » si nu mâncau nici sânge, nici animale declarate necurate, dupa legea Vechiului Testament. (Fapte 10:14)

Mai târziu, apostolul Pavel, venind la Ierusalim, i-a întâlnit pe apostoli si au mers la Templu. (Fapte 9:26-28) El afirma cu putere, apartenenta sa la poporul evreu : « Si eu sunt israelit, din samânta lui Avraam, din semintia lui Benjamin ». (Romani 11:1) În fiecare oras, de fiecare data când avea ocazia, el mergea la sinagoga, unde dovedea din Scripturi, ca Isus este Mesia. (Fapte 17:1-3, 10 si 18:4)

Totodata, evreii de limba greaca, numiti elenisti, considerau ca Templul din Ierusalim era nul si neavenit. Acestei consideratii, i s-a datorat persecutia din partea autoritatilor saduchiene, fanatici gardieni ai ortodoxiei Templului, pe care-l controlau.

În sânul Bisericii nascute, a carei majoritate a membrilor veneau din clasa saraca, concentrata pe marginea colinei de vest a Ierusalimului, a izbucnit un conflict între israelitii evrei si israelitii elenisti. Sub autoritatea apostolilor si prin înțelepciune problema a fost rezolvata prin alegerea primilor diaconi. (Fapte 6:1-6)

Prozelitii erau « dintre neamuri », adica non evrei care au adoptat iudaismul, au fost taiati împrejur ca sa devina astfel membrii cu drepturi depline ai poporului Israel. Biserica cuprindea deasemenea numerosi sacrificatori care credeau în Hristos si totodata pastrau zelul lor pentru Tora. (Fapte 6:7 si 21:20)

Multi dintre cei care au crezut în Isus, au cerut taierea împrejur a neamurilor, respectarea legii lui Moise. (Fapte 15:4-5)

Apostolii si prezbiterii au trebuit sa se adune laolalta, ca sa vada ce este de facut, si Petru a reamintit ca noi suntem mântuiti prin Harul Domnului Isus si nu prin jugul legii. (Fapte 15:9-11)

Nu trebuie puse alte « greutati acelora dintre neamuri » care s-au întors la Hristos, ci doar sa se fereasca de idolatrie, de curvie, legi înscrise în Cartea Leviticul si sa nu manânce cu sânge. (Fapte 15:20)

Directia de miscare a Bisericii a fost, în Imperiul Roman si în afara, condusa în conformitate cu evreii din Ierusalim si de cei care de generatii, au fost la acea data stabiliti în fiecare oras în care se citea în fiecare zi de sarbatoare (sabat) din Cartea Legii lui Moise, în sinagogi. (Fapte 15:21)

Cum își traia Biserica credinta sa ?

Aceasta Biserica ideala era marcata din primele zile de o unitate spirituala fara cusur :

« Multimea era o inima si un suflet ». (Fapte 4:32)

Era o epoca binecuvântata a trezirii. Astfel, este toata trezirea când arde focul primei iubiri.

La începutul renasterii pentecostale la Havre (Franta), în anul 1935, am trait aceasta atmosfera frateasca, acest schimb de bucurie în Hristos.

« În cartierul nostru, îmi spunea un frate, eram aproximativ 30 convertiti. Mergând la adunare, umpleam tramvaiul si cântam cântari de lauda pâna la statia aflata lângă biserica. La reîntoarcere, la ora 11 noaptea, cântam din nou. Oamenii soseau la ora 18,30 pentru adunarea care începea la ora 20. Faceam coada pentru a intra în biserica. Oamenii aduceau cu ei gustare si în asteptarea orei de începere, mâncau asezati pe scaune pliante, pe trotuare. În momentul când se deschideau portile, se înghesuiau sa intre ».

CELE PATRU STARUINTE ALE PRIMILOR CRESTINI

Noua viata spirituala, primita de la Hristos de catre primii crestini din Ierusalim se traduce imediat în patru acte, numite cele patru staruinte din Faptele Apostolilor 2:42

Ei staruiau în :

1. învățatura apostolilor
2. în legatura frateasca
3. în frângerea pâinii
4. în rugaciuni

1. **Ei staruiau în învățatura apostolilor**, si a nimanui altul ... Ceea ce spuneau apostolii era regula ce trebuia urmata. Ei nu puneau la îndoiala învățatura. O credeau si o traiau. Ei erau asemanatori pamântului roditor, despre care vorbeste Isus, care permite unei bune seminte sa încolteasca si sa aduca rod. Apostolii transmiteau ceea ce i-a învățat Domnul Isus, cum spunea apostolul Pavel :

« Am primit de la Domnul ce v-am învățat ». (1Corinteni 11:23)

Biserica, cea care apartine lui Isus Hristos, nu persevereaza (staruie) în traditiile omenesti, ci în învățatura apostolilor.

Isus Hristos a încredintat apostolilor sarcina de a învăța Biserica și de a-i spune tot ceea ce trebuie respectat. A face ceea ce nu a spus Isus, înseamnă a se departa de Biserica model.

Biserica din Ierusalim este modelul pentru toate Bisericile, din toate timpurile, din toate națiunile și din toate popoarele.

Unul din criteriile, pentru a cunoaște Biserica care aparține lui Hristos, este de a examina dacă învățatura sa, este cea transmisă de către apostoli în Sfânta Scriptură.

Nu trebuie să uităm că ucenicii care au scris instrucțiunile divine prin Duhul Sfânt, sunt toți evrei care au crezut în Isus ca fiind Trimisul lui Dumnezeu, Mesia, pentru a salva pe cei pierduți.

2. Legătura fratească, nu era pentru o perioadă de timp limitată. O legătură fratească foarte puternică îi unea. Era o unitate, o legătură spirituală sub semnul bucuriei și al simplității.

Această viață comună excepțională, a durat până la asediul Ierusalimului de către armata romană, asediu care s-a terminat cu distrugerea orașului și a Templului. După surse din afara Noului Testament, în special cele ale lui Eusebiu și Epifanie, membrii Bisericii ar fi fost avertizați prin prorocii să părăsească orașul înainte de distrugerea sa, în momentul în care asediul a fost ridicat de către Vespasian, plecat să se proclame împărat la Roma. Ei au fugit la Pella, în Iordania, unde existau grupuri de creștini care i-au găzduit. Acești creștini, gardieni feroci ai Torei, au respins învățăturile apostolului Pavel, care îi numea « frați mincinoși ». (Galateni 2:4)

În mod normal, viața Bisericii este animată de dragoste, alimentată prin cuvinte de bunătațe, de mila și alergie la bârfe. Pretul dezvoltării ei este : « partasenia ». În mod normal, Biserica este o familie mare de frați și surori care se iubesc în Hristos.

3. Frângerea pâinii, numită astăzi Cina Domnului, era semnul unității Bisericii.

Cum nu era posibil de a mânca la Templu, « frângerea pâinii » se practica în case. Mai multe familii se adunau pentru masa de Paști. Astfel, Isus a adunat pe apostolii în jurul Lui, când a instituit Cina Domnului, pentru a le reaminti moartea Sa și pentru a le anunța întoarcerea Sa, prin împartirea pâinii și a vinului.

« Frângeau pâinea acasă și luau hrană cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu ... ». (Fapte 2:46-47)

Acest gest de frângere a pâinii, era semnul prin care ei și-au arătat credința în mântuire, prin jertfa trupului lui Isus Hristos. (Evrei 10:10)

Biserica nu există, decât prin cruce. Fără sacrificiul lui Hristos pe crucea din Golgota, nu ar exista Biserica. În timpul Cinei Domnului, poporul răscumpărat se adună pentru a-și reaminti de Harul care le-a fost oferit în Isus Hristos.

Biserica, cea care aparține lui Isus Hristos, perseverează în amintirea morții lui Isus, Salvatorul său, și ea nu se ține după tradiții, ci după învățatura apostolilor care ne-au transmis aceste cuvinte ale lui Isus :

« Sa faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea ». (Luca 22:19)

4. **Rugaciunile**, arata dependenta de Dumnezeu.

« Staruiam cu un cuget în rugaciune » (Fapte 1:14)

« Se suiau împreuna la Templu la ceasul rugaciunii » (Fapte 3:1)

« Erau adunati multi laolalta si se rugau » (Fapte 12:12)

« Laudau pe Dumnezeu » (Fapte 2:47)

Biserica nu poate sa existe si sa prospere fara rugaciune si lauda.

Rugaciunea nu este temporara, ocazionala, sau fierbinte doar în unele momente dificile. Biserica are o viata de rugaciune permanenta. Primii crestini perseverau în rugaciune, constienti de dependenta lor de Dumnezeu.

Adeseori, ei ridicau glasul toti împreuna. (Fapte 4:24)

Biserica este o mare « casa de rugaciune », ca un stup unde se aude încontinuu zumzetul albinelor.

Rugaciunii i se asociaza actiunea de multumire si lauda, chiar si în timpul persecutiilor : Sfânta Scriptura ne spune cum, în închisoare « pe la miezul noptii, Pavel si Sila *se rugau si cântau cântari de lauda lui Dumnezeu* ». (Fapte 16:25) Ei au fost salvati miraculos.

ÎNTEMEIETORUL BISERICII

Isus, spune apostolului Petru :

« Voi zidi Biserica MEA ». (Matei 16:18)

Isus spune « EU », si nimeni altul, nici Petru, nici Pavel.

Hristos este întemeietorul si ziditorul Bisericii. El este proprietarul . Biserica Îi apartine. El nu are decât UNA . Isus a spus Biserica « MEA », si nu bisericile MELE. El este CAPUL (Efeseni 5:23), piatra de temelie.

Isus este « Piatra lepadata ... , care a ajuns sa fie pusa în capul unghiului ». (Fapte 4:11 ; Marcu 12:10 ; 1Petru 2:4)

« Sunteti oameni din casa lui Dumnezeu, fiind ziditi pe temelia apostolilor si prorocilor, PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI fiind ISUS HRISTOS » (Efeseni 2:19-20)

ISUS ÎNSUSI « adauga în fiecare zi la numarul lor pe cei ce erau mântuiti ». (Fapte 2:47)

De aceea Biserica zidita de Isus, este compusa numai din suflete MÂNTUITE , **EL este MÂNTUITORUL BISERICII.**

« Crede în Domnul Isus si vei fi MÂNTUIT » (Fapte 16:31), a spus apostolul Pavel temnicierului din orasul Filipi.

Daca credeti, ca Isus Hristos a murit pentru voi, în locul vostru, pe cruce si ca sângele Său varsat v-a rascumparat la mare pret, îi APARTINETI. (1Corinteni 6:20)

Biserica de rascumparati, de mântuiti, nu apartine oamenilor, ci lui HRISTOS.

Nici un om nu poate spune « Biserica MEA », SINGURUL Hristos, are dreptul sa o spuna.

Putem sa avem diverse functii sau activitati în Biserica, dar Biserica este proprietatea lui Hristos.

Dumnezeu « I-a pus totul sub picioare si L-a dat CAPETENIE peste toate lucrurile Bisericii ». (Efeseni 1:22)

Isus cunoaste oile Sale, care Îi apartin, care fac parte din turma Sa. (Ioan 10:14)

Aceasta Biserica este universala, caci ea cuprinde pe toti cei mântuiti, de pe tot pamântul si din toate timpurile, de când Hristos, a acordat pacatosilor, HARUL Său, prin moartea Sa ispasitoare. Nimeni si nimic, nu va putea sa o distruga. Ea va dainui împotriva si contra tuturor, pâna la revenirea lui Isus Hristos, Întemeietorul ei, care a spus :

« Portile Locuintei mortilor nu o vor birui. » (Matei 16:18)

TEMELIA

Isus Hristos este totodata, Întemeietorul si Temelia.

« Nimeni nu poate pune o alta temelie decât cea care a fost pusa si care este ISUS HRISTOS ». (1Corinteni 3:11)

Fara Hristos, nu exista mântuire si deci nici Biserica. Viata fiecarui membru al Bisericii este construita pe persoana lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe lucrarea si învatatura Sa. A se departa de aceasta baza, înseamna îndepartarea de Biserica.

Prorocii, au anuntat venirea lui Hristos, si apostolii care au trait cu El, au marturisit si au spus ce au AUZIT de la El, ce au VAZUT cu ochii lor, ce au PRIVIT. (1Ioan 1:1)

De aceea, apostolul Pavel le-a scris crestinilor din Efes ca ei au fost « ziditi pe temelia apostolilor si prorocilor, PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI fiind Isus Hristos ». (Efeseni 2:20)

Plecând de la aceasta Temelie, fiind în legatura permanenta cu El si urmându-L Biserica este un edificiu agreat de Dumnezeu.

ÎNFATISAREA BISERICII

În Biblie, diferitele imagini ale Bisericii, ne ajuta sa înțelegem mai bine, natura si misiunea sa.

– UN TRUP VIU

Biserica « este trupul Lui (Hristos), plinatatea Celui ce îndeplineste totul în toti ». (Efeseni 1:23)

Aceasta comparatie a Bisericii cu un corp, pune în relief :

1. Legatura lui Hristos cu Biserica
2. Dependenta Bisericii față de Hristos
3. Faptul ca Biserica este un organism animat de viata lui Hristos, si nu o organizatie cu un sef uman. De altfel, Hristos, nu este El capul oricarui barbat ? (1Corinteni 11:3)

« El este CAPUL TRUPULUI, al Bisericii ». (Coloseni 1:18) Acest text ilustreaza de o maniera remarcabila că, CONDUCEREA Bisericii apartine lui Hristos si că Biserica Îi datoreaza o supunere totala.

« Biserica este supusa lui Hristos ». (Efeseni 5:24)

Fiecare membru al Bisericii este chemat sa asculte în mod spontan si cu bucurie la instructiunile lui Hristos, singurul Stapân. Nu a spus El oare ? :

« UNUL SINGUR este Învatatorul vostru : Hristos, si voi TOTI sunteti frati ». (Matei 23:8)

« TOTI FRATI » ! Ei sunt sudati împreuna, **ÎNTR-UN SINGUR TRUP**, printr-o viata în Duhul, devenind toti « **MADULARE ALE TRUPULUI LUI** ». (Efeseni 5:30)

Ei formeaza un ÎNTREG, unde fiecare membru are locul si partea sa :

« Voi sunteti **trupul lui Hristos**, si FIECARE, ÎN PARTE, madularele Lui ». (1Corinteni 12:27)

Nimeni nu este respins, neglijat, dispretuit.

« Cine este cel mai mic între voi toti acela este mare », spune Isus în Luca 9:48 – invitatie la umilinta pentru fiecare membru.

– O MIREASA

« V-am logodit cu **un barbat** ca sa va înfatisez înaintea lui Hristos ca pe o fecioara curata ». (2Corinteni 11:2)

În Israel, obiceiul evreiesc era ca logodnicii sa fie numiti sot si sotie, înainte de a se casatori. Astfel, Iosif era numit « barbatul » Mariei, cu toate ca erau doar logoditi. (Matei 1:19) Aceasta imagine, intensifica notiunea de angajament, de loialitate si consolideaza aceasta idee de **alianța** care nu se poate rupe.

Biserica, fecioara curata si deja numita mireasa, apartine mirelui său, Isus

Hristos, care si-a dat viata pentru ea, de unde paralela folosita de apostolul Pavel când vorbește efesenilor despre casatorie în Efeseni 5:23-30

« Barbatul este capul nevestei, dupa cum si Hristos este capul Bisericii, El Mântuitorul trupului. Si dupa cum Biserica este supusa lui Hristos, tot asa si nevestele sa fie supuse barbatilor lor în toate lucrurile.

Barbatilor, iubiti-va nevestele cum a iubit si Hristos Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea. Tot asa trebuie sa-si iubeasca si barbatii nevestele, ca pe trupurile lor ... Caci nimeni nu si-a urât vreodata trupul lui, ci îl hraneste, îl îngrijeste cu drag, ca si Hristos Biserica ; pentru ca noi suntem madulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui si os din oasele Lui.

Taina aceasta este mare – (vorbesc despre **Hristos si despre Biserica**) ».

Punctul culminant al logodnei, este nunta.

Cei care apartin lui Hristos si în consecinta **Bisericii – care apartine lui Hristos** – vor participa la nunta, numita « **nunta Mielului** » si despre care, apostolul Ioan ne spune :

« Sa ne bucuram, sa ne veselim si sa-I dam slava ! Caci a venit « **nunta Mielului** ; **SOTIA Lui** s-a pregatit si i s-a dat sa se îmbrace cu in subtire, stralucitor si curat ... » (Apocalipsa 19:7-8)

Hristos nu are decât O MIREASA, o Biserica !

El a coborât pe pamânt, si-a dat viata pentru a da nastere Bisericii, sotia Sa, si a pregatit-o pentru aceasta zi glorioasa de nunta.

– **O FAMILIE**

Voi, sunteti « oameni din casa lui Dumnezeu » (Efeseni 2:19)

Toti « mântuitii » au pe **Dumnezeu ca Tată**, caci toti sunt nascuti din Dumnezeu, pentru ca au crezut în Isus Hristos si L-au primit în viata lor ca Mântuitor :

« Tuturor celor ce L-au primit, adica celor ce cred în Numele Lui le-a dat dreptul sa se faca copii ai lui Dumnezeu ... nascuti din Dumnezeu ». (Ioan 1:12-13)

Biserica este o familie, nu de nou nascuti, ci de frati si surori **NASCUTI DIN NOU**. Nimeni nu este considerat ca strain. Nu mai este bariera între albi si negri, între bogati si saraci, etc.

Ce binecuvântare, de a apartine FAMILIEI LUI DUMNEZEU si de a-L avea pe Isus Hristos ca FRATE, deoarece Lui nu I-a fost rusine sa ne numeasca « frati ». (Evrei 2:11)

Cuvântul « frate » este adeseori mentionat în Noul Testament :

« **Fratii** ne-au primit cu bucurie » (Fapte 21:17)

« Am dat peste niste **frati** » (Fapte 28:14)

« Având în vedere pe **fratii** nostri, care sunt trimisi bisericilor » (2Corinteni 8:23)

– **O CASA SPIRITUALA**

« Sa sti cum trebuie sa te porti în CASA LUI DUMNEZEU, care este Biserica Dumnezeului Cel viu » (1Timotei 3:15)

Casa lui Dumnezeu, nu este biserica de piatra sau de caramida cu un clopot, sau un templu cu crucea sa, sau o sala dedicata pentru adunarea credinciosilor.

CASA LUI DUMNEZEU ESTE VIE, formata din PIETRE VII, cum scrie apostolul Petru :

« Voi, ca niste pietre vii, sunteti ziditi ca sa fiti o CASA DUMNEZEIASCA ». (1Petru 2:5)

Pietrele nu tin, decât daca le uneste cimentul. Cimentul Casei lui Dumnezeu este dragostea. Daca nu este dragoste, au loc certuri, bârfe, si acea casa se surupa.

Hristos locuieste în inimi prin credinta. (Efeseni 3:17) Aceste inimi, formeaza deci, Casa lui Dumnezeu, si dragostea lui Dumnezeu a fost turnata pri Duhul Sfânt. (Romani 5:5)

« Moise a fost credincios în toata casa lui Dumnezeu ca sluga ca sa marturiseasca despre lucrurile care aveau sa fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu peste CASA LUI DUMNEZEU. Si *casa Lui suntem noi* ». (Evrei 3:5-6)

Noi suntem CASA SA. El nu are decât UNA.

Templul din Ierusalim se numea « casa lui Dumnezeu » si un Mare Preot intra în Locul Preasfânt ca sa mijloceasca în fata lui Dumnezeu pentru popor.

Acum, casa lui Dumnezeu este Biserica. Isus este Marele Preot. El mijloceste înaintea lui Dumnezeu pentru ea. (Romani 8:34 si Evrei 9:11 si 24:28)

– UN POPOR

Isus Hristos « s-a dat pe Sine însusi pentru noi, ca sa ne rascumpere din orice faradelege si sa-Si curete UN NOROD CARE SA FIE AL LUI » (Tit 2:14)

« Voi sunteti O SEMINTIE ALEASA » spune apostolul Petru. (1Petru 2:9)

« Dumnezeu Si-a aruncat privirile peste Neamuri ca sa aleaga din mijlocul lor UN POPOR care sa-I poarte Numele », a declarat apostolul Iacov, care conducea Biserica din Ierusalim, înaintea adunarii de apostoli si prezbiteri. (Fapte 15:14)

Ce privilegiu, de a sti, ca acum, prin credinta în Hristos, noi am devenit membrii ai poporului lui Dumnezeu, adica al Bisericii care apartine lui Isus Hristos ! (1Petru 2:10)

BISERICILE LOCALE

În aceasta dimineata, merg la Adunare, sa ma închin ! Crestinul care foloseste aceasta expresie vrea sa vorbeasca despre Biserica locala pe care o frecventeaza, acolo unde se aduna cu alti crestini pentru a se închina lui Dumnezeu.

Ce înseamna cuvântul « biserică » ?

El își are originea în cuvântul grec « ekklesia », care în limba greaca înseamna o întrunire legala care cuprinde doar persoane special chemate împreuna dintr-o mare multime, pentru a gestiona afacerile publice. El corespunde cuvântului « sinagoga », pe care îl folosesc evreii pentru a vorbi despre o Adunare de evrei, reuniti pentru a se ruga si a se închina lui Dumnezeu.

Cuvintele « ekklesia » si « sinagoga » sunt deasemenea traduse prin cuvântul « adunare », în loc de biserică :

- « O mare frica a cuprins toata adunarea » (eklesia) Fapte 5:11
- « Femeile sa taca în adunari » (eklesia) 1Corinteni 14:34
- « Daca intra în adunarea voastra » (sinagoga) Iacov 2:2
- « Daca s-ar aduna toata biserică » (eklesia) 1Corinteni 14:23
- « Îti voi cânta lauda în mijlocul adunarii » (eklesia) Evrei 2:12

Cuvântul « ecclesia » este folosit în cel mai nobil sens, în Noul Testament, facând referinta la Adunarea de crestini, unita pentru a se ruga si a lauda pe Dumnezeu împreuna.

De ce, Biserici locale ?

În afara de semnificatia cuvântului « biserică », exista doua aspecte diferite :

1. existenta spirituala a Bisericii, cea care apartine lui Isus Hristos si în care Hristos ne introduce atunci când suntem MÂNTUITI prin credinta în El.
2. Realitatea fizica a « Adunarii » credinciosilor în diverse locuri.

Când Scriptura spune ca Biserica se bucura de pace în toata Iudea, Galilea si Samaria (Fapte 9:31), aceasta înseamna ca nu era decât o singura Biserica de mântuiti numiti « sfinti ». (Fapte 9:32)

Abia mai târziu, în Antiohia, « sfintii » au fost numiti pentru prima data « crestini » (Fapte 11:26) si a început sa se vorbeasca despre « Adunarile Bisericii » (Fapte 11:26), apoi de « Biserici ». (Fapte 15:41 si 16:5)

Biserica - Mamă din Ierusalim a început sa se raspândeasca. S-au format grupuri de crestini în Israel si în afara. Cercetarile arheologice au permis descoperirea unor « case », unde se adunau membrii bisericilor locale, datând din secolul I, la Capernaum, la Nazaret, la Betleem,

Evangelhia s-a raspândit din oras în oras, din sat în sat, strabatând tarile Asiei, Europei, Africii. Pretutindeni, cei ce credeau în Isus si erau botezati în apa, se adunau

si formau adunari numite « Biserici » care purtau numele localitatilor sau tinuturilor unde s-au întemeiat :

Biserica din Antiohia (Fapte 11:26), Biserica din Chenerea (Romani 16:1), Biserica din Laodicea (Coloseni 4:16), Biserica aleasa care este la Babilon (1Petru 5:13), Biserica din Efes (Apoc. 2:1), Biserica din Smirna (Apoc. 2:8), Biserica din Pergam (Apoc. 2:12), Biserica lui Dumnezeu din Corint (1Corinteni 1:1), bisericile Galatiei (Galateni 1:2), bisericile Macedoniei (2Corinteni 8:1), bisericile din Asia (1Corinteni 16:19).

Toate aceste biserici locale urmau învățatura apostolilor. Ele erau unite între ele ca un tot unitar, prin acelasi Mântuitor, acelasi Duh si formau BISERICA, poporul care apartine lui Isus Hristos.

La începutul cuvântului « ekklesia », sunt literele « ek » care înseamna « în afara de ».

Biserica este separata de lume, de cei ce nu cred. Ea este pusa deoparte. Ea este formata din toti cei ce sunt IESITI AFARA DIN întuneric, eliberati de pacat si adusi prin Har în prezenta lui Dumnezeu.

Aceasta separatie este declarata public, când cel ce este MÂNTUIT, este botezat în apa.

Toate bisericile locale, sau Adunarile din secolul I, nu erau compuse decât din credinciosi, botezati prin scufundare.

Prin credinta în Isus, suntem salvati si adaugati prin Isus, Însusi, Bisericii, care Îi apartine.

Prin botezul în apa, ne lipim de biserica locala, cum se facea pe vremea apostolilor.

Izolarea nu este normala, în afara de împiedicarea din cauza unei boli, infirmitati, sau lipsa altor crestini în zona unde locuim.

Domnul a dorit ca cei care Îi apartin sa se adune laolalta. El Însusi a pus baza Bisericii locale în dimensiunea sa minima :

« Acolo unde sunt doi sau trei adunati în Numele Meu, sunt si Eu în mijlocul lor ». (Matei 18:20)

Isus Hristos este Domnul cel viu, tot timpul prezent în Biserica, în mijlocul poporului Său.

În mod normal, fiecare crestin se alipeste la o Biserica locala, cum precizeaza apostolul Iacov fratilor sai de origine iudaica care erau împrastiati, scriindu-le « în adunarea voastra ». (Iacov 2:2)

« Sa nu parasim adunarea NOASTRA », dupa recomandarea din epistola catre evrei, sa nu o abandonam, cu atât mai mult că ea este conforma învățaturii apostolilor. (Evrei 10:25)

LOCUL DE ADUNARE

AL BISERICILOR LOCALE

Membrii Bisericii-Mamă din Ierusalim, se adunau fie în case, fie la Templu.

« Toti împreuna erau nelipsiti de la Templu ... frângeau pâinea acasa ». (Fapte 2:46)

« Casa Mariei, mama lui Ioan, zis si Marcu, unde erau adunati multi laolalta si se rugau ». (Fapte 12:12)

Pe vremea apostolilor erau multe biserici în case. Casele nu erau biserici si nici bisericile case. Crestinii care se adunau în case formau Biserica.

Cuvântul « biserică », nu a fost niciodata folosit în Noul Testament pentru a desemna cladirea. Termenul « capela », « catedrala », sau « bazilica », nu exista în Sfânta Scriptura.

De aceea, când spuneti « ma duc la biserică », în realitate voi va îndreptati spre locul unde este reunita Biserica. De asemenea, nu gasim în Biblie cuvintele :

« celula », « parohie », « cercuri de rugaciune », etc., ci noi putem sa citim aceasta :

« Bisericii care se aduna în casa lor ». (Romani 16:5)

« Acuila si Priscila împreuna cu biserică din casa lor, va trimit multa sanatate » (1Corinteni 16:19)

« Spuneti sanatate fratilor din Laodicea si lui Nimfa si bisericii din casa lui » (Coloseni 4:15)

« Catre preaiubitul Filimon ... si catre biserică din casa ta » (Filimon 1:1-2)

Apostolul Pavel, a închiriat o casa la Roma unde tinea adunari. (Fapte 28:30)

El tinea adesea adunari în case. O data, el a tinut Cina Domnului în « camera de sus » la etajul al 3-lea al unei case. (Fapte 20:7-12)

Aceasta nu înseamna, ca astazi, bisericile trebuie sa fie numai în case, ci, ca bisericile au nevoie de un loc anume, pentru a se aduna, caci « ce placut si dulce este sa locuiasca fratii împreuna ! » (Psalmul 133:1)

ORGANIZAREA BISERICII

Când Isus umbla prin orasele si satele din Tara Sfânta, El a încredintat unuia din cei 12 apostoli care îl însoteau, responsabilitatea trezoreriei, iar altora, misiunea de a pregati cazarea, masa, etc.

Nu putem sa traим pe pamântul acesta fara un minim de organizare materiala. De la începutul Bisericii, s-au ivit dificultati în Ierusalim, în timpul împartirii ajutoarelor pentru cei saraci, si apostolii au trebuit sa aleaga frati însarcinati cu

împartirea ajutoarelor. (Fapte 6:1-6)

Astazi, organizarea ajutorarii materiale, difera în raport cu tari si biserici. În Franta, unele adunari sunt formate în conformitate cu legile tarii, în « asociatii ale cultului », care necesita un presedinte, un trezorer, un secretar si consilieri.

Dar, ceea ce este mai important, înainte de toate, este de a examina organizarea Bisericii din punct de vedere SPIRITUAL, caci aceasta este valabil pentru toate tarile si toate popoarele.

Biserica este în esenta un ORGANISM VIU, condus de Duhul lui Dumnezeu, si nu o asociatie sau o societate guvernata de legi umane, chiar daca acestea sunt necesare în timpurile moderne, din motive materiale.

Biserica este o MISCARE permanenta a Duhului, si nu un edificiu din piatra.

Viata spirituala se manifesta prin intermediul membrilor Bisericii, ale caror functii sunt diverse. Toti, barbati si femei, pot participa la rugaciune, la lauda, la marturie, la îndemn reciproc (1Tesaloniceni 5:11 si Coloseni 3:16), formând o « preotie sfânta ». (1Petru 2:5-9)

Totodata, Domnul a vrut sa stabileasca diferite slujbe în Biserica si sa le animeze prin darurile Duhului :

« Sunt felurite daruri, dar este acelasi Duh ; sunt felurite slujbe, dar este acelasi Domn ». (1Corinteni 12:4-5)

SLUJBELE

« El a dat pe unii apostoli ; pe altii, proroci ; pe altii, evanghelisti ; pe altii, pastori si învățatori, pentru desavârsirea sfinților, în vederea lucrării de **slujire**, pentru zidirea trupului lui Hristos ». (Efeseni 4:11-12 si 1Corinteni 12:28)

Slujba, este traducerea cuvântului grec « diakonia », care înseamna « serviciu » « asistenta ». Etimologic, ar putea fi tradus prin « cel care fuge ridicând praful, care se grabeste sa asculte ».

« Iar noi vom starui necurmat în rugaciune si în propovaduirea Cuvântului ». (Fapte 6:4)

Astfel, Dumnezeu a stabilit oameni însărcinati cu **serviciul Cuvântului**. Ei sunt numiti pe drept « slujitori ai lui Dumnezeu ».

Verbul « diakoneo », are sensul de « a servi pe cineva, fiind în serviciul cuiva, sa faca o munca de slujitor, sa presteze servicii în vederea unor lucruri ».

« Diaconos », a dat nastere cuvântului « diacon », adica « cel care slujeste ».

În Biserica sunt felurite slujbe care apartin lui Hristos, dar nu exista o ierarhie. Cei care slujesc pe Domnul, prin exercitarea slujbei Cuvântului, sunt conducatori si exemple pentru turma (1Petru 5:1-3), si ei trebuie sa fie respectati si onorati. (1Timotei 5:17 si 3Ioan 6:8)

Pe timpul apostolilor, nu existau TITLURI, cum ar fi : « Domn, arhiepiscop, cardinal, patriarh, papă ... », ci, SLUJBE.

- **APOSTOLUL** : Acest cuvânt vine din grecescul « apostolos », care înseamna « trimis departe » si corespunde cuvântului latin « misionar ». Apostolul este TRIMISUL LUI DUMNEZEU pentru a anunta Cuvântul, pentru a raspândi Evanghelia acolo unde nu este cunoscuta si de a stabili biserici locale. Este un pionier.
- **PROROCUL** : Este TRIMISUL, sau purtatorul de cuvânt al lui Dumnezeu. El îndeamna, încurajeaza Bisericile si câteodata anunta ce se va întâmpla în viitor, prin descoperire.
- **EVANGHELISTUL** : Este PREDICATORUL EVANGHELIEI, pentru a aduce suflete la mântuire.
- **PASTORUL ÎNVATATOR** : Este PASTORUL, sau conducatorul Bisericii locale. El vegheaza asupra ei, o învata si o hraneste cu învatatura biblica.
- **DIACONII SI DIACONITELE** : Ei se ocupa în cadrul Bisericii cu slujba materiala, sociala si caritabila (Fapte 6:1-6 ; 9:36-39)
« Va dau în grija pe Fivi, sora noastra, care este diaconita a Bisericii din Chencrea ». (Romani 16:1)

DARURILE DUHOVNICESTI

« Fiecaruia i se da aratarea Duhului spre folosul altuia ». (1Corinteni 12:7)

« Umblati si dupa darurile duhovnicesti ». (1Corinteni 14:1)

Biserica locala este o miniatura, o reflectare a Bisericii universale. Ea face parte din TRUP si aceasta este în sine un trup, în cazul în care toti crestinii, în mod normal, sunt activi, formând « o sfânta preotie împarateasca ». (1Petru 2:9)

« Voi sunteti trupul lui Hristos, si fiecare, în parte, madularele lui ». (1Corinteni 12:27)

Partea de activitate a fiecaruia poate fi diferita, dar fiecare dar primit, trebuie pus în slujba celorlalti :

« **Fiecare** din voi sa slujeasca **altora** dupa darul pe care l-a primit ». (1Petru 4:10)

Darurile duhovnicesti sunt enumerate în 1Corinteni 12:7-11 si 12:28-30. Aceste daruri constituie « ARATAREA DUHULUI ». Ele sunt date spre binele altora.

Biserica locala, care se conformeaza învataturii Noului Testament este animata de aceasta aratare a Duhului.

Darurile trebuie dorite pentru a întări și fortifica Biserica în credință :

« Când va adunați laolaltă ... toate să se facă spre zidirea sufletească ».

(1Corinteni 14:26)

Madularele sunt utile atunci când sunt atașate la trup și nu despartite.

(1Corinteni 12:25) Duhul lucrează pentru binele tuturor în adunarea întregii Biserici.

Disciplina, supunerea, echilibrul, înțelepciunea, sunt reguli spirituale indispensabile pentru zidirea Bisericii. (1Corinteni 14:23-33)

CREȘTEREA ȘI MISIUNEA BISERICII

« În ziua aceea (cincizecime) la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape 3000 de suflete ». (Fapte 2:41)

« Multi din cei ce auziseră cuvântarea au crezut ; și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la 5000 ». (Fapte 4:4)

« Numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim ». (Fapte 6:7)

Mii de evrei din Ierusalim au devenit ucenici ai lui Hristos, cei « mântuiți » care au crezut în mesajul de mântuire al apostolilor.

Ei au rămas atașați la legea lui Moise și la obiceiurile lor. « Toti sunt plini de râvnă pentru Lege », spuneau lui Pavel prezbiterii din Ierusalim, printre care Iacov, fratele lui Isus. (Fapte 21:20)

Ascultători poruncii lui Hristos, apostolii și ceilalți ucenici au început să predice Evanghelia și în afara Ierusalimului și Israelului, în tot imperiul roman. Potrivit unor surse istorice, apostolul Toma ar fi ajuns până în India. În această țară, la ieșirea din orașul Madras, spre sud, se află pe dreapta biserica Sfântul Toma. Aici, a fost îngropat apostolul Toma, după ce a fost strapuns de o lance.

Marcu, ar fi fost în Egipt, la Alexandria, alții în Armenia.

Pavel a mers până la Roma, etc.

Anunțată mai întâi evreilor, Evanghelia a fost predicată apoi grecilor și la alte

popoare.

Urmasii apostolilor, numiti parinti apostolici, au continuat sa raspândeasca credinta, apoi din generatie în generatie de-a lungul secolelor, a fost anuntat Cuvântul lui Dumnezeu.

Din pacate, au existat abateri, erezii. Cu toate acestea, crestinii au ramas credinciosi Cuvântului lui Dumnezeu, hranindu-se din sursa biblica.

Misiunea Bisericii este de a asculta încontinuu de aceste porunci ale lui Hristos :
« Duceti-va si faceti ucenici din toate neamurile, ... si învatati-i sa pazeasca tot ce v-am poruncit ». (Matei 28:19-20)

Duceti-va în toata lumea si propovaduiti Evanghelia la orice faptura ». (Marcu 16:15)

Biserica care apartine lui Hristos are o viziune « misionara ». Ea are datoria sa participe la raspândirea Evangheliei (Filipeni 1:5), de a fi martora pâna la marginile pamântului. (Fapte 1:8)

În zilele noastre, reântoarcerea la sursa Cuvântului lui Dumnezeu a devenit la multi crestini o sete arzatoare, si Dumnezeu, din nou la sfârșitul timpurilor va raspândi Duhul Său peste orice faptura. Ici si colo, apar biserici locale, unde Duhul Sfânt se manifesta ca si în bisericile din secolul întâi.

Altadata, « cu ajutorul Duhului Sfânt, (Biserica) se înmultea ». (Fapte 9:31) Astazi, nu poate sa fie altfel. Fara actiunea Duhului Sfânt, nu poate sa existe o Biserica Vie.

Aceasta actiune, este tot timpul în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul si Cuvântul **sunt inseparabile**. Biserica condusa de Duhul Sfânt respecta liniile directoare si autoritatea Cuvântului. Ca si crestinii din Berea, este bine sa se analizeze prin Scriptura daca ceea ce este predicat în biserica este conform adevarurilor biblice. (Fapte 17:11)

CRUCEA SI BISERICA, merg împreuna, dar din pacate, unele « biserici » s-au îndepartat de cruce, devenind apostate.

« Noi propovaduim pe Hristos cel rastignit ». (1Corinteni 1:23)

« Propovaduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzarii ; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu ». (1Corinteni 1:18)

Extinderea Bisericii nu este rezultatul diviziunii. Cresterea sa este o multiplicare a bisericilor locale.

Spiritual, **Biserica care apartine lui Hristos este una**, chiar daca fizic, membrii sai sunt raspânditi pe toata suprafata pamântului.

Din mai mult de 4 miliarde de locuitori care sunt pe suprafata pamântului, doar un sfert, adica un miliard se declara crestini. Câti din acest miliard sunt mântuiti, care apartin lui Isus Hristos ?

Pe când am fost în Antiohia, în Siria, nu am vazut decât minarete, de unde dimineata difuzoarele transmiteau citate din coran. Totusi, pe timpul apostolului

Pavel, în acest oras exista o biserica înfloritoare si vie. (Fapte 11:19-26)

În secolul al XIX-lea, lumea a fost invadata de învățăturile falsilor profeti cum Mohamed si de ideologii atee. Anticristii si seducatorii nu au încetat sa se manifeste si sa raspândeasca doctrine satanice. (1Ioan 4:1-3 ; 2Ioan 7 ; 1Timotei 4:1)

Totusi, astazi în toata lumea, milioane de barbati si femei sunt mântuiti prin Isus Hristos, botezati în Duhul Sfânt si a caror credinta se bazeaza pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Biserica continua sa creasca cu ajutorul Duhului Sfânt.

PUTEREA BISERICII

În viata Bisericii – model din Ierusalim, se disting trei puncte :

Rugaciunea

Marturia

Fratia

RUGACIUNEA : este semnul dependintei de Dumnezeu. Fara aceasta relatie verticala, Biserica risca sa devina o organizatie umana, sociala, intelectuala, un sistem. Primii ucenici se rugau :

1. *Cu staruinta*. Rugaciune de asteptare, încredere în înfaptuirea promisiunii lui Hristos.

« Toti acestia staruiau cu un cuget în rugaciune si în cereri ». (Fapte 1:14)

2. *Uniti*. Ei se rugau pentru Petru, unul dintre membrii lor, care era în închisoare. Pentru aceasta ei erau uniti :

« Biserica nu înceta sa înalte rugaciune catre Dumnezeu pentru el ». (Fapte 12:5)

3. *Împreuna*. Aceasta unitate în rugaciune, le comunica siguranta pentru a face fata dificultatilor.

« Si-au ridicat glasul toti împreuna catre Dumnezeu ». (Fapte 4:24)

Daca valoarea adunarilor de rugaciune este neglijata, Biserica slabeste.

MARTURIA : Era facuta « cu multa putere » (Fapte 4:33) si « din loc în loc » (Fapte 8:4), la iudei si greci.

« Noi suntem martori » spuneau apostolii. (Fapte 5:32)

De altfel, Hristos le-a spus : « Si-Mi veti fi martori ». (Fapte 1:8)

Ei marturiseau cu îndrazneala, prin viu grai, fara rusine. **Marturia crestinilor este una dintre fortele motrice ale Bisericii. Lumina trebuie sa fie pusa bine în evidenta, a spus Isus.**

FRATIA : iudeii « mântuiti » se adunau în numele lui Isus si erau « o inima si un suflet ». (Fapte 4:32) Ei traiau credinta lor într-un cuget. (Fapte 1:14)

Daca există relatia verticala, adica în legatura intensa cu Dumnezeu prin rugaciune, se va stabili, în mod normal, o relatie orizontala frateasca, cu fratii si surorile.

Dragostea frateasca constituie o mare forta vitala în mersul Bisericii si dovedeste ca membrii sunt adevarati ucenici ai lui Hristos !

« Prin aceasta vor cunoaste toti ca sunteti ucenicii mei, daca veti avea dragoste unii pentru altii ». (Ioan 13:35)

RUGACIUNEA, MARTURISIREA, DRAGOSTEA FRATEASCA, iata trei fire conducatoare ale unei vietii normale si binecuvântate a Bisericii.

O biserică este slaba când lipseste dragostea si când bârfe, critici negative, calomnii, se infiltreaza în adunare ca un vierme care distruge armonia spirituala. Era teama apostolului Pavel, în legatura cu membrii Bisericii din Corint :

« Ma tem sa nu gasesc gâlceava, pizma, mâinii, dezbinari, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfare, tulburari ... ». (2Corinteni 12:20)

Biserica este puternica, când poftete firii pamântesti sunt moarte si când dragostea, roada Duhului este abundenta. (Galateni 5:16-25)

SPERANTA SI DESTINUL BISERICII

Timpul Bisericii se apropie de sfârșit. El se va termina o data cu revenirea lui Isus, Conducatorul ei, care a facut aceasta promisiune ucenicilor Săi :

« Ma voi întoarce si va voi lua cu Mine ». (Ioan 14:3)

Aceasta speranta, a revenirii apropiate a lui Isus Hristos, dă Bisericii o motivatie, o prioritate, o urgenta : anuntarea Evangheliei la orice faptura.

« Însusi Domnul, cu un strigat, ... se va coborî din cer si întâi vor învia cei morti în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi ramas, **vom fi rapiti toti împreuna** cu ei, în nori, ca sa întâmpinam pe Domnul în vazduh ... ». (1Tesaloniceni 4:16-17)

Tot poporul lui Dumnezeu va fi în curând adunat în jurul lui Hristos, Salvatorul său, în afara lumii vizibile.

Textele biblice sunt precise în legatura cu aceasta :

« **Vom fi rapiti toti împreuna** cu ei, în nori, ca sa întâmpinam pe Domnul în vazduh ».

TOTI ! Deci, cine ?

1. Cei morti în Hristos. Cine sunt ei ? Toti cei ce au crezut în El si au trait cu credinta în lucrarea mântuitoare pâna la sfârșitul vietii lor pamântesti. Toti cei care au putut spune ca apostolul Pavel :

« Am pazit credinta, de acum ma asteapta cununa neprihanirii ». (2Timotei 4:7-8)

2. Noi cei vii. Pavel scrie în epistola sa, membrilor Bisericii din Tesalonic care « de la idoli s-au întors la Dumnezeu, ca sa slujeasca Dumnezeului cel viu si adevarat si sa astepte din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morti, pe Isus, care ne izbaveste de mânia viitoare ». (1Tesaloniceni 1:10)

Cei vii, sunt cei care « la venirea Lui, sunt ai lui Hristos ». (1Corinteni 15:23)

Ce sarbatoare va fi ! Ce frumoasa întâlnire, pe norii cerului, a **TUTUROR CELOR SALVATI !**

Acesti rascumparati vor fi toti îmbracati într-un vesmânt alb ca cel al îngerilor care i-au aparut Mariei Magdalena, în ziua învierii :

Maria « s-a plecat sa se uite în mormânt si a vazut doi îngeri în alb, sezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus ; unul la cap si altul la picioare ... » (Ioan 20:11-12)

« La înviere, (barbatii si femeile) nici nu se vor însura, nici nu se vor marita ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer », spune Isus. (Matei 22:30)

« Acestia, care sunt **îmbracati în haine albe**, cine sunt oare ? Si de unde au venit ? ... Acestia ... si-au spalat hainele si le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu si-L slujesc zi si noapte în Templul Lui... Mielul care sta în mijlocul scaunului de domnie, va fi Pastorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vietii ... ». (Apocalipsa 7:13-17)

« Cel ce va birui va fi **îmbracat astfel în haine albe**. Nu-i voi sterge nicidecum numele din Cartea vietii si voi marturisi numele lui înaintea Tatalui Meu si înaintea îngerilor Lui ». (Apocalipsa 3:5)

BISERICA care apartine lui Hristos este un popor de învingatori, asupra pacatului si al satanei, prin Isus Hristos.

« Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne da biruinta prin Domnul nostru Isus Hristos ». (1Corinteni 15:57)

« Noi suntem mai mult decât biruitori, prin acela care ne-a iubit ». (Romani

8:37)

În curând, Biserica va participa la victoria lui Hristos asupra mortii, atunci când mortii în Hristos vor învia și totii cei « mântuiți » care vor trăi în momentul revenirii lui Hristos, vor fi schimbați într-o clipă.

Când « trupul acesta muritor se va îmbraca în nemurire, atunci se va împlini Cuvântul care este scris : „ Moartea a fost înghițită de biruință ” ». (1Corinteni 15:54)

« Mortii vor învia nesupuși putrezirii, ... » (1Corinteni 15:52)

Domnul Isus Hristos « va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face ASEMENEA trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile ». (Filipeni 3:21)

Acest miracol se va împlini « într-o clipă, într-o clipeală din ochi » (1Corinteni 15:52) și Biserica « îmbrăcată cu în subțire, strălucitor și curat » (Apocalipsa 19:8) va întâlni pe Isus Hristos, Salvatorul său « în nori ». (1Tesaloniceni 4:17)

Aceasta este SPERANȚA GLORIOASĂ a Bisericii care aparține lui Isus Hristos, care a răscumplat-o.

« Vrednic ești Tu să ieși cartea și să-ți rupi pecetile : căci ai fost înjunghiat și ai RASCUMPLAT pentru Dumnezeu, cu sângele Tau, oameni din orice semintie, de orice limbă, din orice neam și de orice neam ». (Apocalipsa 5:9)

Totalitatea celor răscumplati, numita Biserica, va fi curând reunită în jurul lui Hristos și va forma « O ÎMPĂRĂȚIE ȘI PREOȚI PENTRU DUMNEZEUL nostru, și ei vor împărați pe pământ », (Apocalipsa 5:10) CU HRISTOS, (Apocalipsa 20:6) apoi « vor împărați ÎN VECII VECILOR ». (Apocalipsa 22:5)

În așteptarea revenirii sale, Hristos recomandă BISERICII SALE :

« Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-va ». (Luca 21:36) El cere fiecărui membru al Bisericii Sale, de a se asemana cu fecioarele înțelepte, care au vegheat și au așteptat noaptea sosirea mirelui, cu candelile pline de untdelemn. (Matei 25:1-13)

« Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului ». (Matei 25:13) FITI PREGĂTIȚI !

Ce minunat va fi pentru Biserica de răscumplati, de a-L vedea pe Domnul revenind în TOATA GLORIA SA, înconjurat de mii și mii de îngeri îmbrăcați în alb !

CUPRINS

<i>Din care biserica faceti parte ?</i>	<i>1</i>
<i>Biserica din Ierusalim</i>	<i>2</i>
<i>Radacinile evreiesti ale Bisericii</i>	<i>4</i>
<i>Cele patru staruinte ale primilor crestini</i>	<i>5</i>
<i>Întemeietorul Bisericii</i>	<i>7</i>
<i>Temelia</i>	<i>8</i>
<i>Înfatisarea Bisericii</i>	<i>9</i>
<i>Bisericile locale</i>	<i>12</i>
<i>Organizarea Bisericii</i>	<i>15</i>
<i>Cresterea si misiunea Bisericii</i>	<i>18</i>
<i>Puterea Bisericii</i>	<i>20</i>
<i>Speranta si destinul Bisericii</i>	<i>21</i>